

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)

TAI-PAN (vol. I-II)

GAI-JIN (vol. I-II)

NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

JAMES
CLAVELL
Vârtejul

*

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT

LITERA

București
2020

- Ar însemna să ceri al dracului de mult de la băieții noștri, Chinezoiiule.

- Și de la tine, Mac, nu uita de tine! Va fi un efort de echipă, nu numai din partea mea, ci și din partea lor, pentru că fie reușim manevra asta, fie ne ducem la fund!

- Majoritatea băieților noștri își pot găsi de lucru fără probleme. Piața are nevoie disperată de piloți de elicoptere experimentați, care au mai lucrat în domeniul petrolului.

- Și ce? Fac pariu cu tine că toți ar prefera să lucreze pentru noi. Avem grijă de ei, le dăm bani frumoși, avem cele mai stricte măsuri de siguranță, S-G este cea mai bună companie de elicoptere din lume, și ei știu asta! Iar noi doi știm că facem parte din Nobila Casă, ceea ce, pentru Dumnezeu, nu-i puțin lucru! În ochii lui Gavallan apăru brusc licărul familiar. Ar fi o mare chestie să reușim! Mi-ar plăcea să-i dau peste nas lui Linbar. Când o să vină vremea, o să-i întrebăm pe băieți. Până una, alta, ne punem pe treabă, da, flăcău?

- În regulă! spuse McIver deloc entuziasmat. Ne apucăm să facem planul.

Gavallan se uită la el.

- Te cunosc prea bine, Mac. Curând o să tropăi de nerăbdare, iar eu o să fiu ăla care o să zică: „Stai puțin, cum rămâne cu aia și ailaltă?”

Însă McIver nu-l mai asculta. Mîntea lui încerca să alcătuiască un plan, în ciuda faptului că părea imposibil, excepție făcând înmatricularea britanică. Putea asta să rezolve toate problemele?

- Andy, în privința planului, ar fi bine să-i dăm un nume de cod.

- Genny zicea c-ar trebui să-i spunem „Vârtejul”, că în așa ceva suntem implicați.

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI

Vineri, 9 februarie 1979.....	11
Sâmbătă, 10 februarie 1979.....	93
Duminică, 11 februarie 1979.....	179
Luni, 12 februarie 1979.....	242
Marți, 13 februarie 1979.....	339
Miercuri, 14 februarie 1979.....	495

CARTEA A DOUA

Sâmbătă, 17 februarie 1979.....	555
Duminică, 18 februarie 1979.....	655
Marți, 20 februarie 1979.....	731

Vineri, 9 februarie 1979

În munții Zagros, la apus. Soarele tocmai atinsese orizontul când bărbatul a tras obosit de hățurile calului, bucuros că sosise vremea pentru rugăciune.

Se numea Hussain Kowissi și era un iranian de treizeci și patru de ani, masiv, cu pielea albă și cu ochii și barba foarte întunecate. Pe umăr îi atârna o pușcă de asalt sovietică AK-47. Era bine înfolotit pentru a se proteja de frig, purtând un turban alb și un veșmânt negru murdar și prăfuit, peste care avea un cojoc grosolan din piele de oaie, tipic clanurilor nomade kash'kai, încins cu o curea, și ghete foarte uzate. Pentru că avea urechile acoperite, nu putea auzi urletul îndepărtat al elicopterului care se apropia. În urma lui, istovită, cămila de povară trase de funie, nerăbdătoare să mănânce și să se odihnească. Fără s-o bage în seamă, o înjură în timp ce descăleca.

Aerul era rarefiat și rece, foarte rece, la acea altitudine de 2500 de metri, iar pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă spulberată de vântul care bătea în rafale, făcând drumul să fie alunecos și înșelător. Dedesubt, poteca puțin cunoscută șerpuia către văi îndepărtate, ajungând până la Isfahan, de unde venea el. În față, cărarea urca în serpentine primejdioase printre colțuri de stâncă, apoi cobora către văile care se întindeau până la Golful Persic și orașul Kowiss, unde se născuse, unde locuia acum și de la care își luase numele când devenise *mullah*¹.

Nu-i păsa de primejdie și de frig. Primejdia i se părea la fel de limpede ca aerul. „E aproape ca și cum aș fi din nou nomad“, gândi el, „ca în vremurile de demult când bunicul ne conducea și când toate triburile kash'kai se puteau duce nestingherite de la pășunile de iarnă la cele de vară, cu câte un cal și o pușcă pentru fiecare bărbat, mânănd cirezi mari de vite, turme de oi și capre și cămile nenumărate,

¹ Musulman educat, doctor în drept religios în islamul šiit, de obicei având un post oficial (n.tr.)

când femeile noastre nu-și acopereau fețele cu văluri, când triburile trăiau libere, așa cum au trăit înaintașii noștri zeci de secole, nesupuși nimănui altcuiva decât voinței lui Allah. Vechile vremuri care s-au sfârșit cu nici șaiszeci de ani în urmă, își spuse simțind cum mânia îi creștea, când le-a pus capăt Reza Han, soldatul parvenit care, cu ajutorul ticăloșilor de englezi, s-a instalat pe tron, s-a proclamat Reza Șah, primul dintre Șahii Pahlavi, apoi, cu sprijinul regimentului său de cazaci, ne-a supus și a încercat să ne șteargă de pe fața pământului.

A fost voia lui Allah ca Reza Șah să fie umilit și exilat de împuțiii săi stăpâni englezi și să moară uitat, a fost voia lui Allah ca Mohamed Șah să fie silit să fugă acum câteva zile, a fost voia lui Allah ca să vină Khomeini și să-I continue revoluția, a fost voia lui Allah ca mâine sau poimâine să pot deveni martir, a fost voia lui Allah să fim luați de vârtejul Său, iar acum, toți lacheii Șahului și toți străinii să dea socoteală.“

Elicopterul se apropiase, dar el tot nu-l auzea, căci șuieratul vântului în rafale acoperea zgomotul. Satisfăcut, își scoase covorul de rugăciune și-l întinse pe zăpadă. Spatele încă îl durea din pricina rănilor provocate de bici. Luă zăpadă în palme, își spală mâinile și chipul conform ritualului, pregătindu-se pentru cea de-a patra rugăciune a zilei, apoi se întoarse cu fața spre sud-vest, către orașul sfânt Mecca, aflat la circa 1 600 de kilometri depărtare, în Arabia Saudită, și se gândi la Allah.

– *Allahu Akbar, Allahu Akbar, la illah illa Allah...* Se prosternă în timp ce repeta *șahada*¹, lăsând cuvintele arabe să-l învăluie: Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu există alt Dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este profetul Lui. Allah e mare, Allah e mare, mărturisesc că nu există alt Dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este profetul Lui.

Vântul se înteti, devenind și mai rece. Apoi, prin apărătorile pentru urechi, desluși zgomotul turbopropulsorului. Acesta se intensifică tot mai mult și-i pătrunse în creier, alungându-i pacea și distrugându-i concentrarea. Deschise furios ochii. Elicopterul care se apropia zbura la doar șaiszeci de metri deasupra solului și se îndrepta direct spre el.

¹ Crezul islamic (mărturia de credință), primul din cei cinci stâlpi ai islamului și cel mai important (n.tr.)

La început se gândi că era o aeronavă militară și fu cuprins brusc de teama că îl căutau pe el. Apoi, remarcând pe fuzelaj culorile roșie, albă și albastră ale Marii Britanii și familiarele însemne S-G ce încadrau leul roșu al Scoției, înțelese că aparținea companiei de elicoptere care opera în tot Iranul de la baza aeriană de la Kowiss. Teamă îl părăsi, dar nu și mânia. Îl urmări cu privirea, urând ceea ce reprezenta. Traectoria lui era aproape direct pe deasupra capului său, însă nu prezenta nici o primejdie pentru el – se îndoia că cei de la bord aveau să-l zărească în umbra ieșindului din stâncă unde se afla, dar detesta cu toată ființa faptul că pacea interioară îi fusese tulburată, iar rugăciunile, întrerupte. Pe măsură ce urletul asurzitor se întetea, furia îi clocotea tot mai puternic.

– *La illah illa Allah...*

Încercă să reia rugăciunea, dar curentul de aer produs de palele elicei stârni un vârtej de zăpadă care-i lovi fața. În spatele lui, calul necheză și dădu s-o ia la goană, însă piedica prinsă de picioarele din față îl făcu să se poticnească și să alunece. La fel de panicată, cămila de povară trase de funia cu care era legată, se ridică în picioare mugind și începu să se împleticească într-o parte și în cealaltă, numai în trei picioare, zgâlțâindu-și povara și slăbind legăturile. Furia lui explodă:

– Necredincioșilor! urlă el către elicopterul care aproape că trecuse de buza văii. Țâșni în picioare, înșfăcă arma, îndepărtă piedica, trase o rafală la nimereală, apoi ochi și goli încărcătorul. SATAN! țipă iarăși în liniștea care se lăsase brusc.

Când primele gloanțe loviră elicopterul, tânărul pilot Scot Gavallan se simți paralizat pentru o clipă și se holbă prostește la găurile din cupola de plastic a carlingii.

– Sfinte Hristoase..., icni, fiindcă niciodată nu se mai trăsese asupra lui, dar cuvintele îi fură retezate de bărbatul așezat pe scaunul de lângă el, care reacționează rapid și hotărât:

– Pune-l jos! bubui comanda în căști. Pune-l jos! strigă din nou Tom Lochart în microfon, apoi, pentru că nu avea comenzile proprii, întinse brațul peste mâna stângă a pilotului și împinse în jos maneta colectivă, curmând brusc puterea motoarelor și forța ascensională.

Elicopterul se legănă ca un bețiv, pierzând brusc din înălțime. În clipa aceea îi lovi a doua rafală. Se auzi un trosnet amenințător deasupra și spre spate, în altă parte un glonț țiui ricoșând de metal, ajutatele de evacuare tușiră, iar elicopterul se prăbuși din înălțimi.

Era un Bell JetRanger 206, cu locuri pentru un pilot și patru pasageri – unul în față, trei în spate –, toate ocupate. Cu o oră în urmă, Scot îi luase pe ceilalți, care se întorceau dintr-un concediu de o lună, de la aeroportul Shiraz, aflat la 80 de kilometri sud-est, însă zborul de rutină se transformase în coșmar, iar muntele năvălea către ei, asta, până când buza prăpastiei păru să dispară miraculos din fața lor, iar elicopterul se cufundă într-o depresiune, oferindu-le o fracțiune de secundă în care să-și tragă sufletul și să recapete forța ascensională și un oarecare control.

– Ai grijă, pentru Dumnezeu! strigă Lochart.

Scot văzuse pericolul, dar nu la fel de repede. Măinile și picioarele lui făcură aparatul să ocolească legănându-se colțul de stâncă. Tălpica stângă a trenului de aterizare lovi piatra, metalul protestă zgomotos și încă o dată plonjară într-o parte, ajungând la doar câțiva metri de solul neregulat, cu stânci și copaci care ba se apropiau, ba se îndepărtau de ei.

– Jos, acum! ordonă Lochart. Acolo, Scot! Ba nu, dincolo! Acolo, dincolo de creasta aia, în ravenă... Ești rănit?

– Nu, nu cred! Tu?

– Nu. Acum e-n regulă! Coboară în ravenă! Hai, grăbește-te!

Ascultător, Scot Gavallan înclină elicopterul, zburând prea jos și prea repede, cu mintea încă răvășită de cele întâmplate. Încă simțea în gură gust de fiere, iar inima îi bătea nebunește. Din spatele peretelui despărțitor, pe deasupra zgomotului motoarelor se auzeau strigătele și înjurăturile celorlalți, dar nu putea risca să se întoarcă spre ei, așa că întrebă neliniștit prin interfon:

– Tom, e careva rănit acolo?

– Lasă asta, concentrează-te! Fii atent la stânci! Mă ocup eu de ei, spuse grăbit Tom Lochart în timp ce scruta împrejurimile. Avea patruzeci și doi de ani, era canadian, fost pilot RAF, fost mercenar, iar acum era pilot-șef la baza lor, Zagros Trei. Ai grijă la coama aia și pregătește-te să eviți din nou! Zboară la rasul solului! Ai grijă!

Creasta era puțin mai sus decât ei și se apropia prea repede. Gavallan văzu colții stâncii drept în calea lui. Abia avu timp să-i ocolească trăgând brusc de manșă, când o pală de vânt violentă îi zvârli pericolos de aproape de peretele abrupt al prăpastiei. Corectă prea mult și auzi obscenități în căști, dar recăpătă controlul aparatului. Apoi văzu drept în față copaci și pietre, capătul ravenei apără pe neașteptate, și înțelese că erau pierduți.

Brusc, avu impresia că totul se desfășura lent.

– Hristoase Atot...

– Stânga mult! Atenție la stâncă!

Scot își simți mâinile și picioarele supunându-se și văzu elicopterul rotindu-se și evitând stâncă la câțiva centimetri, aproape atingând copacii, zburând pe deasupra lor și scăpând în spațiu deschis.

– Pune-l acolo cât de repede poți!

Îl privi cu gura căscată pe Lochart, încă simțind cum i se răscolea stomacul.

– Poftim?

– Da! Ar fi cazul să aruncăm o privire, să verificăm dacă aparatul e-n regulă, spuse Lochart, nemulțumit că nu avea controlul aparatului. Am auzit ceva cedând.

– Și eu, dar s-ar putea ca trenul de aterizare să fie avariat.

– Nu-l lăsa jos cu totul. O să cobor să verific, iar dacă totul e-n regulă, aterizezi și mă duc să fac o inspecție rapidă. E mai sigur așa. Numai Dumnezeu știe dacă gloanțele n-au rețezat conducta de ulei sau n-au ciupit vreun cablu. Când îl văzu pe Scot luându-și ochii de la poiană și întorcând capul spre pasagerii săi, Lochart se răsti: Dă-i dracului, pentru Dumnezeu! Mă ocup eu de ei. Tu concentrează-te asupra aterizării!

Tânărul roși, dar se supuse. Încercând să-și stăpânească amețeala bruscă, Lochart se răsuci așteptându-se să vadă sânge și măruntaie împrăștiate peste tot și pe cineva țipând – țipete acoperite de zgomotul turbopropulsorului –, știind că nu putea face nimic până nu ajungeau la loc sigur, întotdeauna prima datorie fiind să aterizeze în siguranță.

Spre marea lui ușurare, cei trei bărbați de pe locurile din spate – doi mecanici și un alt pilot – păreau neatinși, deși erau cu toții răvășiți,

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)

TAI-PAN (vol. I-II)

GAI-JIN (vol. I-II)

NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

JAMES
CLAVELL
Vârtejul

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT

LITERA

București
2020

– Ei cred că viața unui om este neprețuită. A oricărui om. Noi știm că viața vine de la Allah, aparține lui Allah și se întoarce la Allah. Și că viața are valoare numai dacă îndeplinești lucrarea lui Allah. Înțelegeți, fiule?

– Cred că da, spuse foarte obosit băiețelul. Câtă vreme îndeplinim lucrarea lui Allah, mergem în paradis, iar paradisul este veșnic.

– Da, fiule. Folosind ceea ce am învățat de la pilot, un credincios poate să-și pună călcâiul pe grumazul a zece milioane de oameni. Noi doi o să răspândim acest cuvânt... Hussain era foarte mulțumit că țelul îi devenise limpede. „Curios că acel Starke mi-a arătat calea“, gândi el. Noi nu suntem nici orientali, nici occidentali, suntem doar slujitori ai islamului, înțelegeți, fiule?

Dar nu primi nici un răspuns. Băiețelul adormise adânc. Hussain îl cuprinse în brațe și privi soarele care murea. Ultima rază dispăru.

– Allah e mare! spuse el munților și cerului, și nopții. Nu există altă divinitate în afară de Allah!

CUPRINS

CARTEA A TREIA

Joi, 22 februarie 1979	7
Vineri, 23 februarie 1979	29
Duminică, 25 februarie 1979	125
Marti, 27 februarie 1979	185
Miercuri, 28 februarie 1979	224
Joi, 1 martie 1979	260

CARTEA A PATRA

Vineri, 2 martie 1979	347
Sâmbătă, 3 martie 1979	572
Duminică, 4 martie 1979	630

Joi, 22 februarie 1979

Nord-vest de Tabriz, 11.20 a.m. De unde ședea, pe treptele cabinei aparatului său aterizat sus, pe versantul muntelui, Erikki putea să vadă până departe în Rusia sovietică. Mult sub el, râul Aras curgea spre est, către Marea Caspică, strecurându-se prin defileuri de-a lungul graniței dintre Iran și Uniunea Sovietică. La stânga se vedea Turcia, până la muntele Ararat, care se înălța până la 5 165 de metri. Elicopterul se afla nu departe de gura peșterii unde era postul secret de ascultare al americanilor.

„Unde a fost“, gândi el posomorât. Când aterizase acolo, în după-amiaza precedentă, altimetrul arătând 2 610 metri, grupul peștriș de fedaini pe care-i adusese năvălise în peșteră, însă în peșteră nu era nici urmă de americani, iar când Cimtarga o inspectase, descoperise că tot echipamentul important era distrus, iar carnetele cu cifruri lipseau. Se vedeau numeroase semne ale unei plecări grăbite, dar nimic cu adevărat valoros, care să merite luat.

– O să luăm totul oricum, le spusese Cimtarga oamenilor săi. Luați totul, ca și de la celelalte. Lui Erikki îi zisese: Ai putea ateriza acolo? Arătase spre un loc aflat mult deasupra, unde se zărea complexul de antene radar: Vreau să le demontăm.

– Nu știi, răspunsese Erikki.

Grenada pe care i-o dăduse Ross încă era prinsă cu bandă adezivă la subsuoara stângă. Cimtarga și oamenii lui nu-l percheziționaseră, iar pumnalul puukko încă se afla în teaca de la spate. Mă duc să văd.

– Ne ducem *împreună*, domnule căpitan, spusese Cimtarga râzând. Astfel, n-o să fii tentat să ne părăsești!

Urcase cu elicopterul până acolo. Antenele erau ancorate în fundații adânci de beton, pe versantul nordic al muntelui, în fața lor existând un mic platou.

– Dacă vremea va fi ca astăzi, o să fie în regulă, dar nu și dacă se întetește vântul. Aș putea să zbor la punct fix și să te cobor cu vinciul. Zâmbise lupește. Cimtarga răsese.

– Mulțumesc, dar nu, nu vreau să mor prematur.

Re- Pentru un sovietic, în special pentru un KGB-ist sovietic, nu ești un om rău.

– Nici tu, pentru un finlandez!

De duminică, ziua când Erikki începuse să zboare pentru Cimtarga, omul ajunsese să-i fie simpatic. „Nu că ar putea să-ți placă sau ai putea avea încredere în vreun KGB-ist“, gândi el. Însă omul fusese politicos și corect, îi dăduse o porție de hrană egală cu a celorlalți, iar cu o seară în urmă împărțiseră o sticlă de votcă și îi oferise cel mai bun loc pentru dormit. Înnoptaseră într-un sat aflat la douăzeci de kilometri spre sud, pe covoare așternute pe podeaua de pământ bătătorit. Cimtarga îi zisese că, deși acela era aproape în totalitate teritoriu kurd, satul era în secret fedain și sigur.

– Atunci, de ce sunt păzit?

– E sigur pentru noi, domnule căpitan, nu și pentru dumneata.

Cu două nopți în urmă, când Cimtarga și oamenii lui veniseră după el la palatul hanului, imediat după plecarea lui Ross, fusese dus cu mașina la baza aeriană și, pe întuneric și împotriva tuturor regulamentelor de zbor, decolase către satul din munți, la nord de Khvoy. În zori luaseră de-acolo câțiva oameni înarmați și zburaseră către primul dintre cele două posturi radar americane. Era distrus și fără personal, ca și cel la care se aflau acum.

– Cred că i-a anunțat cineva că venim, spusesese Cimtarga dezgustat. Spioni împutiți!

Mai târziu, Cimtarga îi zisese că, din câte șopteau localnicii, americanii plecaseră cu două seri în urmă, luați de niște elicoptere foarte mari, fără însemne.

– Ar fi fost bine să-i prindem spionând, foarte bine. Umblă zvonul că ticăloșii pot să vadă la o mie cinci sute de kilometri în teritoriul nostru.

– Ai avut noroc că n-au fost aici. S-ar fi putut lăsa cu o luptă, iar asta ar fi creat un incident internațional.

Cimtarga răsese.

– N-ar fi avut nimic de-a face cu noi. Nimic! S-ar fi dat din nou vina pe kurzi. Altă ispravă împutită de-a lor! Niște golani, nu? Ei ar fi fost acuzați. Niște împutiți, așa-i? Până la urmă, trupurile lor ar fi

fost găsite pe pământurile kurzilor. Asta ar fi fost o dovadă suficientă pentru Carter și CIA.

Erikki își schimbă poziția pe treaptă, șezutul fiindu-i înghețat din pricina metalului rece. Se simțea deprimat și obosit. Noaptea trecută dormise prost din nou, având coșmaruri cu Azadeh. Nu mai dormise bine de când apăruse Ross.

„Ești un prost“, gândi el pentru a mia oară. „Știu, dar asta nu mă ajută cu nimic. Nimic nu pare să ajute. Poate că resimți oboseala zborului. Ai zburat prea multe ore în condiții proaste, ai zburat prea mult noaptea. Și îți faci griji și din pricina lui Nogger, și te gândești și la Rákóczi și la oamenii pe care i-a ucis. Și la Ross. Și, cel mai mult dintre toate, la Azadeh. O fi teafără?“

În dimineața de după întâlnirea cu Ross încercase să facă pace cu ea în privința lui Johnny Ochi-frumoși.

– Recunosc că am fost gelos. E o prostie să fii gelos. Jur pe străvechii zei ai strămoșilor mei că pot trăi știind că porți în gând amintirea lui. Pot s-o să fac, spusesese el, dar rostirea acelor cuvinte nu-l făcuse să se simtă mai bine. Pur și simplu, nu mi-am închipuit că este atât de... atât de bărbat și atât de... atât de primejdios. Kukriul lui s-ar putea măsura cu pumnalul meu.

– Niciodată, dragul meu. Niciodată! Sunt nespuse de bucuroasă că tu ești tu și eu sunt eu și că suntem împreună. Cum putem să scăpăm de-aici?

– Nu toți, nu împreună și nu în același timp, îi răspunsese cinstit. Soldații ar fi bine să plece cum pot. Cu Nogger și cu ei și câtă vreme tu ești aici... Nu știi, Azadeh, încă nu știi cum putem scăpa. Va trebui să așteptăm. Poate că vom reuși să ajungem în Turcia...

Privi către est, în Turcia, aflată atât de aproape și totuși atât de departe câtă vreme Azadeh încă se afla la Tabriz – un zbor de treizeci de minute până la ea. Dar când? „Dacă intrăm în Turcia, iar elicopterul nu este confiscat și dacă aș putea realimenta, am putea să zburăm până la Al Shargaz, ținându-ne pe lângă graniță. Dacă, dacă, dacă! Zei ai strămoșilor mei, ajutați-mă!“

În ajun, când băuseră votcă împreună, Cimtarga fusese taciturn ca întotdeauna, dar trăsesese zdravăn la măsea. Împărțiseră sticla pahar cu pahar, până la ultima picătură.

– Mai am una pentru mâine-seară, domnule căpitan.

Res= Bine! Când o să termini cu mine?

– O să dureze două-trei zile ca să isprăvim aici, apoi ne întoarcem la Tabriz.

– Și după aceea?

– După aceea, vom vedea.

Dacă n-ar fi fost votca, Erikki l-ar fi înjurat. Se ridică în picioare și-i privi pe iranieni aducând echipamentul pentru a fi încărcat. Cea mai mare parte păreau să fie lucruri banale. Porni să se plimbe pe terenul accidentat, făcând zăpada să trosnească sub tălpile bocancilor, iar cel care îl păzea veni după el. Nici o șansă de scăpare. În toate cele cinci zile nu avusese nici cea mai mică șansă.

– Ne place tovărășia ta! spusese Cimtarga la un moment dat, citindu-i gândurile, iar Erikki observase că ochii lui orientali se încrețiseră la colțuri.

Văzu deasupra oameni demontând antenele radar. „Pierdere de vreme!“, gândi el. „Chiar și eu știu că n-au nimic special.“

– Asta n-are importanță, domnule căpitan, zisese Cimtarga. Șefului meu îi place cantitatea! A spus să luăm totul. Mai mult e mai bine decât mai puțin. De ce-ți faci griji? Ești plătit cu ora, adăugase el râzând din nou, dar fără ironie.

Cum mușchii gâtului îi erau încordați, Erikki se întinse, apoi se aplecă și își atinse cu vârfurile degetelor botul ghetelor, își lăsă brațele și capul să atârne libere, după care își legănă capul într-un semicerc cât de mare putu, lăsându-l să-i întindă tendoanele, ligamentele și mușchii, fără să forțeze nimic, folosind doar greutatea părții superioare a corpului.

– Ce faci? întrebă Cimtarga apropiindu-se de el.

– E grozav pentru durerile de ceafă. Își puse din nou ochelarii fumurii, fără ei lumina reflectată de zăpadă fiind neplăcută. Dacă faci asta de două ori pe zi, nu te doare niciodată ceafa.

– Ah, și tu ai dureri de ceafă? Eu am mereu. Trebuie să mă duc la un fizioterapeut de cel puțin de trei ori pe an. Chiar ajută asta?

– Garantat! O chelneriță m-a învățat. Căratul tăvilor toată ziua provoacă mari dureri de ceafă și de spate. Ca și piloților. Ajung să fie un mod de viață. Încearcă și o să vezi.

Cimtarga se aplecă așa cum făcuse Erikki și își legănă capul.

– Nu, nu faci bine! Lasă-ți capul, brațele și umerii să atârne. Ești prea încordat.

Cimtarga se conformă. Își simți gâtul trosnind, încheieturile relaxându-se, iar când se ridică, rosti:

– E minunat, domnule căpitan! Îți rămân dator.

– Este în schimbul votcii.

– Asta merită mai mult decât o sticlă de vot...

Erikki se holbă surprins când din pieptul sovieticului țâșni sânge din pricina glonțului care-l străpunsese din spate. Apoi se auzi o rafală urmată de altele, în timp ce o mulțime de nomazi se revărsau din ascunzătorile din spatele stâncilor și copacilor, cu strigăte de luptă și „Allahu Akbarr“, trăgând din mers. Atacul fu scurt și violent, iar Erikki îi văzu pe oamenii lui Cimtarga prăbușindu-se pe tot platoul, copleșiți rapid. Paznicul lui, unul dintre puținii înarmați, începuse să tragă la primul glonț, însă fusese lovit imediat, iar acum un nomad bărbos se apropie de el și își termină satisfăcut treaba, cu patul puștii. Ceilalți se năpustiră în peșteră. După încă o serie de focuri de armă, liniștea reveni pe munte.

Doi bărbați se repeziră spre el. Erikki își ridică mâinile, simțindu-se fără apărare. Unul dintre atacatori îl răsuci pe Cimtarga cu fața în sus și-l împușcă din nou. Celălalt trecu pe lângă finlandez și intră în cabina Bell-ului 212 ca să se asigure că nimeni nu se ascundea acolo. Omul care-l împușcase pe Cimtarga se opri în fața lui Erikki, respirând anevoie. Era scund, cu pielea măslinie și bărbos, cu ochi și păr negru, purta haine grosolane și puțea.

– Lasă mâinile jos, îi spuse într-o engleză cu accent puternic. Eu sunt șeful Baiazid! Sunt șef aici. Avem nevoie de tine și de elicopter.

– Ce vreți de la mine?

În jurul lor, nomazii îi ucideau pe răniți și luau de la morți orice avea vreo valoare.

– CASEVAC.

Baiazid zâmbi subțire, privindu-l pe Erikki drept în ochi.

– Mulți dintre noi lucrăm la sonde. Cine-i câinele ăsta?

Arată cu piciorul către Cimtarga.

– Își spunea Cimtarga. Era sovietic și cred că făcea parte din KGB.